

Solymos Ida

ESTÉLY A KULTÚRSZNOBNÁL

Konc Mártának ajánlom

Zavart vagyok, mert beléptem e sárga,
testmelegnek ígért borzadályba.
Neve szokás szerint: lakószoba.

Itt látható a tárgyak alkonya:
négertestű lámpa, posztókutya, girland,
szekrényen, ajtón sokredőjű firhang,
üleped alá horgolt csipke-ábra,
párna szalmából, posztóból, delénből,
préselt üvegváza, nyomatok az égről
és csiricsaré korsógyűjtemény
– hagyomány és műpártolás ürügyén.

Magam is dísz tárgy, ülök s nevetek.
Csipegetem a datolyát, a szőlőt.
Decens vagyok – mint pálya-csúcson hősnők.
Én: kultúrtermék, szó, amely lebeg
a vendéglátó képzelet egén,
végig-nem gondolt sorkezdet,

LENNI: Cél,

hajtorony, whisky, távollét és beteg
hiányérzet, mely kezeket keres;
de nem, nem itt, ahova beterelt
a rosszul tájolt gyűjtőszervenvedély.

„Szavalj valamit magadtól” – hánytorog
szoba és kép, a ronda bútorok –
nógat a fennkölt kultúrgyülekezet.
De én egy más vesztőhelyre megyek –
Ütés ne érjen, behúzom nyakam,
árnyékomnak is csak didergése van.

Felületem alatt rég ragasztgatok
védelmemre szótaghoz szótagot,
mint akivel már Isten vitatkozott
s ott feledte a mondat közepén...

[1973]

Páhi Péter

HAJNALTÓL ESTIG

Batyuba kötött tejfehér hajnal,
dülők végén vajúdik a keleti ég,
harmat, reggeli vár a krumplisoroknál,
harap a kapa lapos vasszíve,
magához görbít a guggoló növény

A Nap korongját felemeli arcod,
homlokod ráncából szivárog a könny,
fióka-ördögök mezítelen talpa
dobol az éhség sürgető ütemén.
Szundít egy kicsit délben a kapa,
morzsákért mond imát madár a lomb

között,

krumplivirágok köszönni látnak
a dülő úti ballagásnak
és hátad ívén búcsúzik a fény.

Vacsoracsillag kergetett haza,
otthon a lábasnak Hold köszönt,
simogatás zizzent felém,
egy tányérnyi béke küszöbre költözött
s szíveden ütött sebet
a tú a folt fölött.

[1974]

ZENÉK IX.

1.

Az úttesten
kifordult zongoraláb

szétfröccsent hangok
a piros köveken

dó-mi-dó-mi-szó-szó
dó-mi-dó...

2.

Levélcsupáló szél ez:
nem röpít

külváros lelke:
szárnyalástalan

és hirtelen
papírlap villan:

négyszárnyas ablak
olcsón eladó

3.

Se ág se fal se arc se szín
se nyár se ősz se tél
se domb se kert
se se

Csak ág csak fal csak arc csak szín
csak ág csak fal csak arc
csak ág csak fal
csak ág

[1976]

Veres János

VIDÍT AZ ÉG

Hírt hoz felőled felhők vattaszárnya,
falunév-tábla csábít, csal feléd;
vidít az ég, hogy ne zuhanjak gyászba,
de – énrám sötét út vár s vereség!

A forgószelet szivárvány hasítja,
tükrös tűzhelytől ível szívedig,
törvényeinket táncos tenger írta,
morájától a holt is felszökik.

Leszegett fejjel éljek? Számkivetve?
Zuhatag zúg át rajtam, jéghideg.
A mindenség özönlik szép szemedbe,
kísértéseid játszó delfinek.

Sokára-jött napos vasárnapom vagy,
a látnokság hát újra ránk maradt;
tudatontúli titkos parazsunkat
ápoljuk elszántan a por alatt!

Hangod már merő lefojtott hevesség,
a vén eperfa értőn bólogat.
Ne túrd, hogy kedved csúf gyomok
kikezdzék,
foggal, körömmel véd meg jussodat.

Nyomnák a számat telt méregpohárhoz,
te győzz, ó, hívás édes jajszava;
az se baj, ha a virradat megátkoz,
fúzz össze minket, bársony éjszaka.

[1976]

STÍLUSGYAKORLATOK A HETVENES ÉVEK
AVITT DIVATJA SZERINT

BÚCSÚZÓ SZERELMESVERS

veszendő velencém
szomjam: olthatatlan
sári-fű-virágom
súlyos sárba fagytam
istrángom: feszülő
gúzsok gúzsa: bilincs
meszesült jövőendő:
varangy hasán a kincs

oldj meg víz forrás
esendő
egemet gyalázó emlé
maga farkába harapó
végtelen
fekete erdő

mert ágyadban
fertelmes vonalkák
miniszterpapíros-algák
szabnak-szabdálnak
húsomat marják
mellékdal:

legyen hát kedved égi csendes
ha kell átkos ha kell engedelmes
álmodban átmegy az utcán a kedves

VOLT EGYSZER EGY ŐSZ

Karéjos szél, felhő, sásszilánk.

Láng:

tarjagos, fáradékony.

Az elszórt szóra ma ki vigyáz?

Visong a koldus alkony.

A keréknyom csenddel, levéllel van teli.

Riadtan peng a drót fenn.

A som vesszeit tördeli.

Őrtűz mögött kókad az isten

Elégsz kiselejtezett pöreimben.

■
a gond gyaláz meg

estére elfáradsz

láz koptat

elnyúz az idő

készül a varjak foldozta

pimaszul silány szemfedő

egy reggel a kút vizén jég

arcodon ámulat fészkel

péntek lesz

korcaira szakad a nap

köldökén feketült éggel

a várandós éj meghasad

[1976]

Restár Sándor

ŐSZUTÓ

lehullni készülő levél lüktet testemben
novemberi szívhang vigasztalja
az álmatlan éjszakát
késő
– söprűvel kezemben meghalok

[1977]

Tamás István

ÚTSZÉLI

költőnek
tartsatok
ki koldulni
az ernyőt bontó
kutyatejhez jár
Virágcserepbe
macskatövist ültet
ha barkák halnak
megerőszakoltan
sörtés szívetekből
ha meggyalázva
menekül a nyár
Hazám fölé
bogárháton
nyargaló visszhangból
madarak vernek sátrat
Napot kóstol
holdat cipel szarván
komatálat
s kézfogóra társat
a csigában omló
bontott árvalányhaj

[1978]

MAJD MINDEN MEGBOCSÁTTATIK

Majd minden megbocsáttatik –
a mentők szirénahangja
a tűzoltó- s rendőrautóké is
s meg az idefehélő kórterem
a flegma ápolónőkkel
Megbocsáttatnak az utcák kockakövére
prostituáltak vérével írott
jelszavak
meg az idegen combok harapófogói
s tán a vérrel világra buggyant
porontyok is

Mert egyszer mint tekenőt
magamra borítom a Földet
lábam ujjhegyén pörgetem
s e szabadtéri előadáson
csak bámulnak a csillagok
pedig e világvégi huncutkodást
a politikusok is tudták valamikor

De most még neki az éjszakának
a vászonra kitoccsant lápnak
neki a fürdőkád tengerének
neki a kirakatüvegnek akár
neki a parókás próbababáknak
s elő a német hajszárítóval!
mert fantasztikus
mennyire csapzottak vagyunk

[1978]

RÍMEK ÖTVEN FELÉ...

Rímek, ritmusok, boldog Isten!
a fogcsikorgatás erős,
az ősz tüzei már ropognak,
visszhangjaként a századoknak,
Jeanne d'Arc arca ismerős –
Alattam az ősz bús máglyája,
csupa rőt levélből söpörte
össze az ősz mindentudó szele,
én meg tépem húrját a szónak,
hogy fölzendüljön a zene,
Rímek, ritmusok, boldog Isten,
ki egykor a Mindenség valál,
mikor nem fogott őseinken
nyílhegy, kopja, ellenséges halál,
halld meg magad, a fogcsikorgás
talán egy jövő új zene,
ha végigrezeg majd a húron
az igazság szelleme,
minden javunk, mit az idő ad,
meghosszabbítva életünk
parttól partig, ahonnan lépünk
s hová jöttünkben elmegyünk.

[1979]

A SZERELEM

látod a szerelem itt áll megint
púpos hátát a resti-pultnak veti
és félszemével ledéren kacsint
de van egy másfajta szerelem
ő első osztályú szállodákban tölti napjait
és esténként a hallban üldögél
szoknyája el nem takarja combjait
cipője talpán kis cédula
ha elolvasod csuklás jön rád és
összefut szádban a nyál
a cetlin a mai éjszaka ára van
szédülsz proletár
mert hiába hántja hideg halomba
fémek fénytestű forgácsát az esztergakés
nem telik meg bukszád annyira
hogyan futná – akár egyetlen
éjszakára is – az
elegáns szerelem bájaira
marad a púpos és félszemű szerelem
ott a resti-pultnál
őt szereted és tűzmellű nőkről álmodozol
szédülsz proletár
holnap az esztergakés elédhántja
– mint eddig is annyiszor –
a JÖVŐ-be vetett bizalmat
mert amíg lesz esztergakés lesz szerelem
igaz hogy púpos meg félszemű
de lesz szerelem
a napok telnek
forog forog
a befogott anyag
és a Hotel Becsületben
bermelint ígér Leának
egy argentin lókereskedő

[1979]